

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 8 listopada 1954 r.

Nr 104

TRESC:

Poz.:	UCHWAŁA RADY MINISTRÓW	
1341	nr 680 z dnia 26 października 1954 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli	1433
	ZARZĄDZENIA:	
1342	Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 27 października 1954 r. w sprawie ustalenia cen na żelastwo użytkowe	1435
1343	Ministra Skupu z dnia 22 października 1954 r. w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miariek) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypów)	1439
	OBWIESZCZENIE	
1344	Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 22 października 1954 r. w sprawie ogłoszenia ustalonych przez Narodowy Bank Polski kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych	1439

1341

UCHWAŁA Nr 680 RADY MINISTRÓW

z dnia 26 października 1954 r.

w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 133) oraz art. 1 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Do uiszczenia opłaty elektryfikacyjnej obowiązani są właściciele budynków objętych powszechną elektryfikacją.

2. W przypadku gdy budynek objęty powszechną elektryfikacją użytkowany jest przez inną osobę, prezydium powiatowej rady narodowej może obciążyć tę osobę obowiązkiem uiszczenia opłaty elektryfikacyjnej.

§ 2. 1. Wysokość opłaty elektryfikacyjnej ustala się w zależności od przychodu szacunkowego z gospodarstwa rolnego w roku poprzedzającym rok przystąpienia do prac elektryfikacyjnych w danej wsi lub osiedlu. Opłaty za prace elektryfikacyjne wykonane w 1954 r. zawierają tabele nr 1 (przy elektryfikacji) i nr 2 (przy doelektryfikacji) stanowiące załączniki do niniejszej uchwały. Wymienione opłaty obowiązywać będą również w 1955 r.

2. W przypadku gdy budynek stanowi własność osoby nie będącej właścicielem lub użytkownikiem gospodarstwa rolnego, a której źródłem utrzymania jest wynagrodzenie za pracę najemną, opłatę elektryfikacyjną ustala się według najniższej grupy przychodowości w załączonych tabelach.

3. Gdy budynek stanowi własność osób nie objętych przepisami ust. 1, 2 i 4 wysokość opłaty elektryfikacyjnej ustala prezydium powiatowej rady narodowej, określając, która grupa przychodowości w załączonych tabelach ma w tym przypadku zastosowanie.

4. Członkowie spółdzielni produkcyjnych za elektryfikację budynków stanowiących ich własność osobi-

stą uiszczają opłaty w zależności od przychodu szacunkowego z działki przyzagrodowej na zasadach przewidzianych w ust. 1.

§ 3. Wymiaru opłat dokonuje prezydium powiatowej rady narodowej w porozumieniu z terytorialnie właściwym przedsiębiorstwem elektryfikacji rolnictwa. Prezydium powiatowej rady narodowej obowiązane jest dostarczyć przedsiębiorstwu elektryfikacji rolnictwa wszelkich potrzebnych informacji dotyczących płatników objętych powszechną elektryfikacją.

§ 4. 1. Opłata elektryfikacyjna uiszczana jest zgodnie z nakazami wydanymi przez prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Płatność opłaty elektryfikacyjnej rozkłada się:

a) na okres 4 lat z półrocznymi terminami płatności — za wykonanie urządzeń elektrycznych według I standardu wyposażenia budynków, które ustali Minister Rolnictwa w zarządzeniu w sprawie zakresu powszechnej elektryfikacji we wsiach i osiedlach,

b) na okres 3 lat z półrocznymi terminami płatności — za wykonanie urządzeń elektrycznych według II i III standardu wyposażenia budynków, ustalonego w wyżej wymienionym zarządzeniu Ministra Rolnictwa.

3. Za elektryfikację i doelektryfikację spółdzielni produkcyjnych (spółdzielczych ośrodków gospodarczych) prezydium powiatowych rad narodowych wymierzają opłaty na podstawie sporządzonych przez przedsiębiorstwa elektryfikacji rolnictwa wyciągów z kosztorysów robót elektryfikacyjnych. Wysokość opłat dla spółdzielni ustala się na 25% wartości kosztorysowej tych robót. Opłaty te pokrywają spółdzielnie w ciągu 3 lat w półrocznych terminach płatności.

4. Raty z tytułu opłat elektryfikacyjnych powinny być uiszczane do końca kwietnia i do końca października każdego roku, z tym że płatność pierwszej raty przypada w najbliższym z powyższych terminów po rozpoczęciu robót elektryfikacyjnych w danej wsi lub osiedlu.

§ 5. Do spraw wymiaru i poboru opłat elektryfikacyjnych mają odpowiednie zastosowanie przepisy o zobowiązaniach podatkowych i o postępowaniu podatkowym.

§ 6. 1. Za dodatkowe (pozastandardowe) instalacje świetlne w budynkach mieszkalnych, które będą wykonywane łącznie z przeprowadzeniem podstawowych urządzeń odbiorczych (standardów) na wniosek zainteresowanych, ustala się następujące opłaty ryczałtowe:

- a) za każdy dodatkowy punkt świetlny — 100 zł,
- b) za każde dodatkowe gniazdo wtykowe — 64 zł,
- c) za dodatkowy pion (wewnętrzna linię zasilającą) — 106 zł,
- d) za dodatkową deskę licznikową i zabezpieczenie — 60 zł.

2. Pełna należność za żądane dodatkowe instalacje świetlne powinna być wpłacona właściwemu terenowo przedsiębiorstwu elektryfikacji rolnictwa przed rozpoczęciem robót w danej wsi lub osiedlu.

3. Upoważnia się Ministra Rolnictwa do dokonywania zmian wysokości opłat ryczałtowych za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 7. Uchwała nie dotyczy budynków użytkowanych przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe,

przedsiębiorstwa pod zarządem państwowym, centrale spółdzielni oraz spółdzielnie — z wyjątkiem rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Finansowanie elektryfikacji wymienionych budynków uregulowane jest zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 4 października 1951 r. w sprawie elektryfikowania obiektów nierolniczych w ramach elektryfikacji wsi i osiedli (Biuletyn P. K. P. G. Nr 29, poz. 296).

§ 8. Organizacje i instytucje nie wymienione w § 7, które zgłoszą wniosek o objęcie ich elektryfikacją, opłacają rzeczywiste koszty przyłączenia i wykonania urządzeń w wysokości i w terminach ustalonych przez przedsiębiorstwo elektryfikacji rolnictwa.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Rolnictwa i Finansów.

§ 10. Uchyla się uchwałę nr 515 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych, pobieranych przy powszechnej elektryfikacji (Monitor Polski Nr A-71, poz. 920), oraz uchwałę nr 699 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych w 1953 r. przy powszechnej elektryfikacji (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1424).

§ 11. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

2. Przepisy uchwał określonych w § 10 stosuje się do wymiaru i poboru opłat elektryfikacyjnych za okres do dnia 1 stycznia 1954 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załączniki do uchwały nr 680 Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. (poz. 1341).

TABELA Nr 1.

Opłaty elektryfikacyjne w złotych w zależności od przychodowości gospodarstwa rolnego (elektryfikacja).

Lp.	Grupa gospodarstw według przychodowości w roku 1953	Standardy	Całkowita opłata elektryfikacyjna na gospodarstwo zł	Roczna opłata elektryfikacyjna na gospodarstwo zł	Rata półroczna na gospodarstwo zł
1	I — 7600	I	870,—	218,—	109,00
2	7601 — 8700	II	1040,—	347,—	173,50
3	8701 — 9900	II	1040,—	347,—	173,50
4	9901 — 10900	II	1040,—	347,—	173,50
5	10901 — 11900	II	1305,—	435,—	217,50
6	11901 — 12800	II	1570,—	523,—	261,50
7	12801 — 13800	II	1830,—	610,—	305,00
8	13801 — 14700	III	2140,—	713,—	356,50
9	14701 — 16000	III	2425,—	808,—	404,00
10	16001 — 17200	III	2695,—	898,—	449,00
11	ponad 17200	III	3100,—	1.033,—	516,50

T A B E L A Nr 2.

Opłaty elektryfikacyjne w złotych w zależności od przychodowości gospodarstwa rolnego (doelektryfikacja).

Lp.	Grupa gospodarstw według przychodowości w roku 1953	Standardy	Całkowita opłata elektryfikacyjna na gospodarstwo zł	Roczna opłata elektryfikacyjna na gospodarstwo zł	Rata półroczna na gospodarstwo zł
1	1 — 7600	I	548,—	137,—	68,50
2	7601 — 8700	II	655,—	218,—	109,00
3	8701 — 9900	II	655,—	218,—	109,00
4	9901 — 10900	II	655,—	218,—	109,00
5	10901 — 11900	II	822,—	274,—	137,00
6	11901 — 12800	II	989,—	330,—	165,00
7	12801 — 13800	II	1153,—	384,—	192,00
8	13801 — 14700	III	1348,—	449,—	224,50
9	14701 — 16000	III	1528,—	509,—	254,50
10	16001 — 17200	III	1698,—	566,—	283,00
11	ponad 17200	III	1953,—	651,—	325,50

1342

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 27 października 1954 r.

w sprawie ustalenia cen na żelastwo użytkowe.

Na podstawie § 1 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336 i Nr A-115 poz. 1495 oraz z 1954 r. Nr A-50, poz. 683) i w wykonaniu § 14 ust. 1 uchwały nr 352 Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uruchamiania oddziałów produkcji artykułów powszechnego użytku z odpadów w kluczowych przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-59, poz. 791) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o żelastwie użytkowym, grupach żelastwa użytkowego oraz posiadaczach żelastwa użytkowego, rozumie się przez to żelastwo użytkowe, grupy żelastwa użytkowego oraz posiadaczy żelastwa użytkowego określonych w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 sierpnia 1954 r. w sprawie gospodarowania żelastwem użytkowym (Monitor Polski Nr A-79, poz. 926).

§ 2. Posiadacze żelastwa użytkowego grupy I sprzedawać je będą nabywcom wskazanym przez rejonowe biura sprzedaży Centralnego Zarządu Zbytu Stali Ministerstwa Hutnictwa (CZZS) oraz rejonowym biuram sprzedaży CZZS po cenach ustalonych w „Cenniku żelastwa użytkowego typowego”, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 3. Posiadacze żelastwa użytkowego grupy II sprzedawać je będą nabywcom wskazanym przez CZZS po cenach ustalonych na odpady powstające przy produkcji przemysłu hutniczego we właściwych obowiązujących cennikach Ministerstwa Hutnictwa.

§ 4. Posiadacze żelastwa użytkowego grupy III sprzedawać je będą nabywcom wskazanym przez wydziały przemysłu prezydów wojewódzkich rad narodowych po cenach ustalonych w „Cenniku żelastwa użytkowego powstającego przy produkcji poszczególnych gałęzi przemysłu z wyjątkiem hutnictwa”, stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 5. Sprzedaż żelastwa użytkowego grupy IV następuje po cenie ustalonej pomiędzy sprzedawcą a nabywcą tego żelastwa, która nie może być niższa niż zł 270 za tonnę i nie wyższa niż 70% ceny takiego samego lub najbardziej zbliżonego nowego artykułu.

§ 6. Sprzedaż żelastwa użytkowego grupy I, II, III i IV jednostkom Centralnego Zarządu Gospodarki Żelazem Ministerstwa Hutnictwa następuje po obowiązujących cenach zakupu złomu.

§ 7. Zaliczenie do produkcji ubocznej wartości żelastwa użytkowego grupy I, II i III następuje według cen określonych dla tych grup żelastwa użytkowego w §§ 2 — 4.

§ 8. Zaliczanie do produkcji ubocznej wartości żelastwa użytkowego grupy IV następuje według ceny ustalonej przez ministerstwo nadzorujące jednostkę organizacyjną prowadzącą produkcję uboczną; cena nie może być niższa niż zł 270 za tonnę i nie wyższa niż 70% ceny takiego samego lub najbardziej zbliżonego nowego artykułu.

§ 9. Wartość żelastwa użytkowego pochodzącego z odpadów powstających przy produkcji odlicza się z kosztów materiałowych tej produkcji według cen określonych w § 6.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1954 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: E. Szyr